

Alžbeta Petrovská, 13 rokov, Veľké Rovné

Izba 1703

Kde bolo tam bolo, bolo jedno svetlo. Svetlo, vec ktorú vidíme ako prvú vec na začiatku života a zároveň ako poslednú na konci nášho príbehu. Svetlo nás stále sprevádza kedykoľvek a kdekoľvek. Vďaka tomuto zázraku sa Yuqi a Sakura stretli. Boli nazvané 'pravá láska na prvý pohľad'. Yuqi každý deň chodila sa pozrieť na západ slnka na lúku za jej domom. Bol to jediný dar, čo jej ostal po jej mame.

Jedného dňa tam stretla Sakuru, bola to priemerne vysoká mladá žena so žltο-zelenými očami ako hadia koža, pery červené ako preliata krv, mihalnice dlhé ako vysoký vodopád a jej úsmev žiarivý ako svätožiara toho najkrajšieho anjela. Keď sa stretli Yuqi mala 12 a Sakura 13. Yuqi za pár dní bude oslavovať svoje 13. narodeniny. Sakura sa rozhodla, že s ňou ostane navždy, a oslávi s ňou každé narodeniny, pretože vidí na prvý pohľad že je to osamotená ľudská bytosť s dušou čistou ako oblak. Prešlo pár dní a nastali Yuqine narodeniny, a toto sú Sakurine myšlienky.

Ako každý deň išla som pozrieť Yuqi, moju novú priateľku, ktorú milujem do konca života. Dneska má narodeniny, maminu som poprosila nech jej upečie tortu. Dúfam, že sa jej bude páčiť. Keď už nastal čas, išla som na lúku za jej domom, uvidela som tam Yuqi a rozbehla som sa za ňou. „Sakura! Myslela som si že dnes neprídeš.“ Yuqi povedala prekvapene. „Maminu som poprosila nech tu upečie tortu, prepáč že mi to tak trvalo.. Ale všetko najlepšie!“ odpovedala Sakura. Tortu nakrájali, zjedli a už nastal čas sledovať západ slnka vo farbách plameňov. *13. Narodeniny*

„Ha-ha, starneš Yuqi!“ Sakura zakričala popri smiechu. „Ticho..“ Yuqi odpovedala s nežným smiechom. Ako každé narodeniny sme šli na lúku za jej domom sledovať západ slnka a tráviť čas spolu. Yuqi avšak zistila, že západ slnka nie je len dar od jej mamy, ale aj dar od anjelov a pripomínajú jej lásku ktorú ma k Sakure *14. narodeniny*.

„Yuqi!! Už konečne máš 15!“ Sakura povedala nadšene. „Áno Sakura, to máš pravdu“ Yuqi odpovedala s úsmevom na jej tvári. „Konečne môžeme si viacej užívať života!“ Sakura opäť nadšene povedala. Avšak Yuqi neodpovedala, len sa usmiala a šla sa pozerat' na ten krásny výjav na oblohe. Západ slnka. Tento deň tam boli o dosť dlhšie ako inokedy.

„Nie.. Meškám... Musím ísť rýchlo domov.“ Yuqi povedala vystresovane. „Pôjdem s tebou!“ Sakura ohlásila. „Sakura, nie. Už mám 15, hádam už zvládnem prejsť cez cestu sama. Napíšem ti, keď prídem domov“ Yuqi odpovedala nahnevane. „Sľubuješ?“ Sakura sa jej spýtala. „Sľubujem.“ Avšak bolo to najhoršie rozhodnutie, čo Sakura mohla spraviť. Nechať ju samú. Keď Yuqi sa dostala na prechod aby sa dostala cez cestu k jej domu, jej jedinú vec čo uvidela bolo svetlo. Prešla hodina, dve, tri a Sakura žiadnu správu nikdy nedostala.

Izba 1703, aké ironické. Každý deň o 17:03 sa stretávali na známej lúke. Izba 1703, ležalo tam bezvládne telo pripojené ku strojom bez žiadnej známky na prebudenie. „Yuqi!“ Sakura zakričala a rozplakala sa. Neustále sa obviňovala že nešla s ňou. Čo jej viac prišlo ľúto je že Yuqi nemá nikoho okrem nej, ona je jej jedinú osoba ktorú jej ostala. Počas toho ako jej slzy tiekli z očí uvidela malý farebný štvorcový papierik. 'Perfektný na vyrobenie srdiečka' povedala si v mysli. Každý deň po šesť mesiacov túto milú činnosť robia. Raz skoro túto 'tradicíu' zameškala. Keby sa jej nepodarilo prísť, v živote by si to neodpustila.

Prešli dva roky a stále nič. Už boli aj jej 17. narodeniny. Sakura jej priniesla obrovskú kyticu ruží a začala prosiť anjelov nech sa už konečne prebudí. Nič... Dva dni pred jej 18. narodeninami. Prišla za ňou doktorka Kazuha. „Slečna, je nám to veľmi ľúto, ale slečnu Yuqi budeme musieť odpojiť. Už je to veľmi dlho a stále sa neprebúda. Nemáme inú možnosť.” Doktorka oznámila. Sakura sa cítila ako keby jej práve niekto prepichol srdce. „Prosím...aspoň do jej 18. narodenín...” nebohé dievča prosilo, aby mohla s jej láskou osláviť jej dospelosť. „Uvidím čo bude v mojich silách” Doktorka odpovedala nežne.

18. narodeniny. Je to tu. Sakura sa prišla rozlúčiť s jej najdrahšou osobou. Vstúpila do izby 1703 a hneď sa rozplakala. Slzy jej tiekli do úst ako jej rozprávala dlhé a krásne blahoželanie. Počas blahoželania jej slzy začali tiecť ešte viac a pripadalo to ako vodopád. Kyticu ktorú držala v rukách ako dar celú zamokrila, to pripadalo ako dážď. „Yuqi pamätaj, ja o chvíľu prídem za tebou. Čakaj na mňa.” povedala s trasúcim hláskom. „Už je čas slečna” Kazuha oznámila. Sakura ihneď položila jej posledné papierové srdce, ktoré bolo väčšie než ostatné a povedala jej posledné zbohom. Doteraz si nevie odpustiť ten moment kedy ju pustila ísť domov samú. Hneď po jej poslednej rozlúčke prístroj začal ukazovať rovnú čiaru so zeleným svetlom. Aké ironické, svetlo nás stále sprevádza do konca života.

Prešli tri mesiace po tom ako Yuqi opustila tento svet. Sakura každý deň chodila k jej hrobu, sadla si tam a rozprávala sa o jej dni ako keby tam stále bola. Sledovali západ slnka spolu. Ako kedysi. Ale chcela ten západ viacej rozžiariť, presne tak isto ako to spravila jej priateľka. Preto vstala a šla na cestu. Vodič nestihol zastaviť a posledné čo Sakura videla bolo svetlo.

Ale nečakala že po jej zrážke s autom otvorí oči a uvidí žiaru, žiaru anjela. „Vitaj drahá, videla som celé tieto tri roky ako strašne by si znova chcela vidieť jej úsmev. Preto som zariadila aby ste boli spolu na mieste mŕtvych. Už ťa čaká.” Anjel sa usmial a zaviedol Sakuru ku jej jedinej láske, Yuqi. „Yuqi!” Sakura zakričala a rozbehla sa k nej. „Sakura” Yuqi odpovedala nežne. Jej telo bolo bledé, ale stále to bola tá veselá a pozitívna Yuqi. „Pod so mnou. Ukážem ti svetlo” Yuqi povedala s úsmevom.

To svetlo bol západ slnka v tvare srdca. Bolo 17:03. Ich čas kedy toto všetko začalo. O 17:03 to všetko začalo aj skončilo. Konečne všetko je tak ako to má byť. Svetlo je zbohom aj ahoj v živote. Moje svetlo je Yuqi. Už ju nikdy neopustím. Ďakujem, že môžem byť s tebou. Sakura si povedala v hlave jej poslednú správu. A svetlo sa zhaslo. Dobrú noc.